

Verwondering

De schrijver van dit verhaal was vele jaren werkzaam als geestelijk verzorger voor mensen met een verstandelijke beperking. Jaarlijks werd in de instelling het kerstverhaal door cliënten gespeeld.

Adje was herder in het gespeelde kerstverhaal. Adje, een fragiele man met het syndroom van Down, spreekt geen woorden, maar des te meer spreekt zijn gezicht. Hij zocht met zijn vrienden naar het kind in de stal. Het lang verwachte kind, de hoop voor zoveel kleine mensen, zoals Adje, de herder. Toen zij na hun tocht door de koppel eindelijk bij de schaapstal aangekomen waren, gingen de herders naar binnen. Adje als laatste. Voorzichtig, schoorvoetend liep hij de stal binnen. Ik stond erbij, op enige afstand om het gesprekje te ondersteunen dat zich spontaan zou gaan voltrekken tussen de herders, Maria en Jozef. Maar ik viel stil door wat ik zag gebeuren. Adje zag het kindje op

enige afstand: zijn ogen opende hij wijd, zijn mond viel open. Hij stond stil, hij fronste zijn wenkbrauwen. Toen boog zijn broze lichaam. Wat een verwondering sprak uit die blik!

Langzaam, stapje voor stapje kwam hij naar voren, als wilde hij het kindje niet in zijn slaapstoren. Verwondering veranderde in blijdschap. Zijn hele gezicht werd één grote blijde lach. Zijn armen spreidden zich, als wilde hij het kindje welkom heten.

Langzaamaan boog hij zich naar het kindje in de kribbe toe. Een heel tedere blik, met ogen die nog steeds verwondering bleven uitstralen en een mond, die geluidloos blijdschap hoorbaar, maar vooral zichtbaar maakte. Ik was ontroerd. Mijn blik was gevangen door wat daar gebeurde. Ik wilde dat kleine wonder niet verstoren en tegelijk had ik het willen uitschreeuwen: „Kijk mensen, kijk wat hier geboren wordt aan verwondering, aan hoop, aan vreugde. Dat is nu Kerstmis!”

**Werner van de Wouw,
Eindhoven**